

ՄՐՏԱՌՈՒԶ ՀԱՒԱՔԱԿԱՆ ԵՒ ԳԻՏԱԿՑԱԿԱՆ ՄԿՐՏՈՒԹԻՒՆ ՄԸ

«Իսկ Ջինի Ընդունողներուն եւ իրեն հաւատացողներուն
իշխանութիւն տուաւ Աստուծոյ որդիներ ըլլալու
ո՛չ արեան նամբով եւ ո՛չ մարմինի կամ
մարդկային կամքով, այլ՝ Աստուծոմէ
ծնելով» (Յովհ. 1. 12-13):

Սովորական մկրտութեան արարողութեան մը նկարագրականը չէ որ կ'ընթերցէք, այլ՝ կ'ուզեմ ձեզի հետ բաժնեկցիլ մկրտութեան արտառուշ խորհրդակատարութիւն մը, Սեւանիկի Ս. Աստուածածին եկեղեցւոյ մէջ տեղի ունեցած:

Մկրտութեան խորհուրդը ինքնին արտառուշ է, թէ՛ մանուկներու պարագային եւ թէ՛ մեծահասակներու: Սրտառուշ է այն իմաստով, որ ծնողներ, իբրեւ հաւատքի արտայայտութիւն, Աստուծոմէ ստացած իրենց կեանքին մեծագոյն պարգեւը՝ իրենց արիւնէն ու մարմինէն ծնած զաւակը կու գան վերընծայելու Աստուծոյ, զայն Աստուծոյ որդեգրելու, իրենք մնալով այդ զաւակին խնամատարներն ու դաստիարակները: Իսկ մեծահասակներու պարագային, մեղաւորութեան ինքնագիտակցութեամբ՝ «Անառակ որդիին» զղջումնալի դարձն է առ երկնաւոր Հայրը:

Աստուծոյ որդեգրութեամբ վերածնունդի այս իրողութիւնը ինքնին անբացատրելի խորհուրդ մըն է, որմէ աւելի հոգեյոյզ երեւոյթ չի կրնար ըլլալ մարդկային կեանքին մէջ ու մանաւանդ հոգեւոր հովիւի մը համար, որուն պատասխանատուութիւնն է՝ հրաւիրել մարդիկը Աստուծոյ ընտանիքին միանալու:

Այս իմաստով, 8 Յունիս 2007ը Սեւանիկի Ս. Աստուածածին եկեղեցւոյ

համար եղաւ յատկանշական օր մը: Ինն մեծահասակներ եւ մայր մը իր երկու զաւակներով, ընդամենը 11 հոգիներ, հաւաքարար մկրտուեցան եկեղեցւոյս սուրբ աւագանին մէջ եւ դրոշմուեցան սրբալոյս միւռոնով:

Այս հոգեպարար խորհուրդի արարողութեան ընթացքին, Աստուծոյ աներեւոյթ ներկայութեան ստեղծած անմեղունակ սիրոյ եւ ուրախութեան յուզումնախառն մթնոլորտը պիտի չուզէի նսեմացնել եւ արժեգրել թուրքին յանձնուած մի քանի քառերով, որոնք երբեք ալ չօրոյ չեն մթնոլորտին հոգին փոխանցելու:

Հակառակ ընկալեալ սովորութեան, քաղմութիւն չկար, ուստի եւ՝ յաճախ ստեղծուած «շուկայական» աղմկարար կացութիւնը: Հետաքրքրականօրէն՝ մկրտողները աւելի էին քան ներկաները (թիւով 3), իսկ երկիւղալի լուրսներ ստեղծած էր խորհրդաւոր պահ մը:

Սոսկ հաւաքական մկրտութիւն մը չէր սակայն. այլ առաւելարար՝ գիտակցական մկրտութիւն մը: Ածականներ չէ որ կը շռայլեմ: պարզապէս կատարուած իրողութիւնն է որ կը վկայեմ:

Բացատրեմ:

Մկրտութեան բուականէն շուրջ երեք շաբաթ առաջ, երախաները մկրտութեան դիմում կատարեցին եւ ստուգելէ ետք պայաններն ու իրենց պարտաւորութիւնները, ամենայն

լրջութեամբ՝ խնդրեցին նախօրօք քացատրողական հանդիպում մը ունենալ հոգեւոր հովիւին հետ, լաւապէս հասկնալու համար մկրտութեան խորհուրդը, ոչ միայն արարողական ընթացքի իմաստով, այլ՝ խորքի եւ իմաստի հասկացողութեամբ:

Արդարեւ, դիմումի ներկայացումին յաջորդ շաբաթն իսկ, բոլորը միասնաբար համախմբութեան Ս. Աստուածածին եկեղեցւոյ մէջ եւ սուրբ խորհուրդին մասին ստացան անհրաժեշտ քացատրութիւններ: Աւելին, անոնք փափաքեցան արարողութեան ընթացքին արտասանուելիք աղօթքներուն մասնակցութիւն բերել. ուստի, անոնց տրութեան «Հրաժարիմ»ի եւ «հաւատամք»ի բաժինները, զորս միասնաբար արտասանեցին արարողութեան ընթացքին:

Արդար պիտի չըլլար նման մկրտութիւն մը անշուք ձգել եւ անոր պատգամը թողուլ անարձագանգ: Տասնըմէկ մկրտեալները իրենց այս կեցութեամբ կու գան մեզի յիշեցնելու:

ա. Մկրտութիւնը անյետաձգելի անհրաժեշտութիւն մըն է, որովհետեւ անյետաձգելի է մեր թերութիւններէն, սխալներէն եւ մեղքերէն հրաժարելու անհրաժեշտութիւնը եւ մեր դարձը առ Աստուած:

Բ. Մկրտութիւնը խորհուրդ մըն է, որուն հարկ է մօտենալ հաւատով եւ գիտակցութեամբ, կարենալ վայելելու համար մեղքերէ ազատագրուած եւ նոր

կեանքով մը ծնած ըլլալու հոգեկան բերկրանքն ու միխթարանքը:

գ. Իւրաքանչիւր հաւատացեալի իրաւունքն է քացատրութիւն պահանջել, հասկնալու համար թէ՛ ի՞նչ եւ ինչո՞ւ կ'ընէ, իր հաւատքի կեանքին մէջ:

դ. Կարեւոր չէ, թէ՛ որքան հրաւիրեալներ ապահոված ես: Կարեւորը որքան հաւատք ունիս սրտիդ մէջ, կատարածիդ նկատմամբ:

ե. Կարեւոր չէ, թէ՛ որքան շքեղ ու փառաւոր խրախնամք կը կազմակերպես մկրտութեան արարողութենէն ետք (թէ՛ եւ սխալ եւ գէշ չէ հարազատներով ուրախանալը նման առիթի մը). սակայն, կարեւոր է՝ թէ որքան ուրախ ես նոյնիմէն խորհուրդով. որքան ուրախ ես մկրտութեամբդ. եւ որքան ուրախ ես, իրապէս, «Աստուծոյ որդեգիր, Քրիստոսի ժառանգակից եւ Սուրբ Հոգիի տաճար» (Մաշտոց - Ծիսարան, մկրտութեան խորհուրդ) դառնալովդ:

Մկրտութիւնը շատ աւելի խոր եւ խորհրդաւոր է, շատ աւելի քաղցր ու գեղեցիկ է, շատ աւելի սրտաշարժ եւ սրտառու է, քան՝ յաճախ մեր տեսածը: Հաւատքն ու գիտակցութիւնն են տարբերութիւնը զգալի դարձնող տարրերը:

Աստուծոյ որդեգրութիւնը ձրի շնորհիքով կը ստանանք, քայց պատասխանատուութեամբ կը պահենք ու կ'ապրինք զայն, Աստուծոյ զաւակները ըլլալու ամենօրեայ ինքնագիտակցութեամբ մը:

ԳԵՂԱՐԴ ԱԲՂ. ՔԻՒՍՊԷԿԵԱՆ